

LA ORIEN de la PATRIA.

SETMANARI TRADICIONALISTA.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

EN BARCELONA, trimestre	1 pesseta
FORA, idem	1'25 "

ULTRAMAR Y ESTRANGER

Trimestre	2'50 pessetas
---------------------	---------------

Número solt: 5 céntims

ADMINISTRACIÓ:

PALLA, 31, LLIBRERÍA
LA PROPAGANDA CATALANA

25 exemplars: 1 pesseta

Número atrassat: 10 céntims

À LA VERGE DE MONTSERRAT

AB MOTIU DE LA GRAN ROMERÍA CATALANA DE 1887

AL SEU SANTUARI.

H VERGE SANTA! Si es voluntat divina que al fer pública professió de nostra fe tinguém que sufrir los atropellos dels que dihentse lliberals escarneixen totas las llibertats, donenos la fortalesa dels màrtirs pera desafiar com aquéstos las iras dels perseguidors de nostras creencias, enemichs jurats del Sant Nom de Deu.

No consentiu, Senyora, que vostra aymadíssima Catalunya renegúi de las doctrinas de Jesucrist.

Comuniqueunos aquell valor que vostra presencia va inspirar á sant Ignasi de Loyola, pera que arribada l' hora de la lluyta decisiva, no duptém en sacrificar nostra vida avans que consentir en que la Covadonga catalana deixi de ser ferm baluart de l' independència de la fe de nostra terra, com un jorn va serho de la de la patria espanyola.

¡Primer la mort que la apostasia!

¡La mort, avans que admetre pactes ab los partidaris del Lliberalisme!

¡Catòlichs catalans, á Montserrat, á respirar l' aura pura de la llibertat verdadera, de la llibertat predicada per Jesucrist!

¡A Montserrat, á confirmarnos en nostra fe!

¡A Montserrat, á aprender á vencer per nostre Deu ó á morir per Éll!

A LOS TRADICIONALISTAS.

Habiendo, algunos tradicionalistas de Tarragona y su provincia, tomado parte en las últimas elecciones á pesar de las terminantes órdenes de retramiento dictadas por el Subdelegado de la provincia y los respectivos Subdelegados locales, con la circunstancia de haber servido de instrumento á manejos liberales, me veo en el caso de tener que advertir que las expresadas órdenes de retramiento no autorizan á ningun tradicionalista para tomar parte, ni aún como particular, en acto alguno de los reprobados y mucho menos á cooperar en ninguno de los planes que puedan favorecer á los elementos liberales; pues está terminantemente prohibido.

Por lo tanto es de esperar que en lo sucesivo se atendrán en un todo á lo que se disponga por los Jefes de las respectivas regiones.

Barcelona 11 Mayo de 1887.

FELIPE DE SABATER.

LAS ROMERÍAS.

Son tan freqüents los attachs, insultos y atropellos dirigits per la gent lliberal contra 'ls que defensém la doctrina de Jesucrist, única santa y verdadera, que no podém menos que preguntarnos al observar la insistencia dels treballs dirigits á desorganisarnos y acobardirnos: ¿qué es lo que 's proposan aqueixos que 's diuhen lliberals al posar obstacles á l' exercici y lliure manifestació de nostres ideas? ¿Quin resultat práctich esperan conseguir quants apedregan, insultan y escarneixen las manifestacions del culto catòlic?

De segú que l' attach y agressió no serán ab cap fi de bé, luego es de suposar y creurer que lo que desitjan aqueixos fanàtichs de la mentida, es acabar ab nosaltres ó per lo menos impedirnos que al dir públicament que som catòlichs, apostòlichs y romans, los tirém en cara la seva ignorancia, perversitat y mala fe al escarnir lo més sant y sagrat, lo més pur y venerable, tot, per supuesto, al crit de *visca la llibertat!*

Es de creurer y suposar que altre fi no 's proposan los eterns enemich de nostres creencias, que obligarnos á que sols tributém culto á Deu en lo més amagat de nostres casas ó en lo recullit del temple catòlic, hont no seria estrany que com en la ciutat de Valencia tampoch fossin respectats.

Que molts dels anomenats lliberals voldrían despossehirnos del dret de alabar públicament á Deu y hasta de reunirnos en colectivitats pera trevallar de comú acort pera l' enaltiment de la Religió, ho demostran de sobras los atrope-

llos brutals en lo *Rosari de l' Aurora* de Barcelona y Valencia, y 'ls de que van ser víctimas los romers de l' Ampurdá, com també las excitacions de cert periódichs de nostra ciutat, cridant l' atenció de las autoritats respecte l' existencia de societats catòlicas en tot Catalunya, societats catòlicas que disfrutan existencia legal, sens que may en ellas haigin tingut que intervenir los delegats del govern per falta d' acatament á las lleys, lo que no es inconvenient pera que 'ls periódichs aludits las presentin com á focos d' eterna conspiració que deurian destruirse si ha de salvarse la situació politica actual.

Que tals suposicions son pura fábula, ho saben no sols los que aixís nos calumnian, sino hasta las personas indiferents en política, que no ignoran que arribada l' hora de conspirar, no ho faríam en los salons de las societats; hont tan fácilment poden entrar personas extranyas als fins de la mateixa, y per tant á nostres ideas.

Que lo camí seguit per la gent lliberal no es lo més indicat pera fernes cedir en nostres propòsits, ho demostra 'l fet de que després dels successos de Valencia va tindrer lloc la gran romeria de Figueras, prenenthi part de 25,000 á 30,000 personas; y després de la romeria de Figueras s' ha preparat encara ab més entusiasme y energia que altres anys la peregrinació catalana que anualment solen iniciar las associacions catòlicas de Barcelona, y després d' aquesta tindrà lloc la de la comarca de Solsona al Santuari del Miracle, y després una en Valencia, que promet ser molt numerosa, y últimament una de la Espanya tota al Vaticà ab motiu de las Bodas d' Or de nostre Pare Sant, Lleó XIII.

Aquest valor en desafiar las iras dels enemichs, proba que lo mateix que en los primers sigles de l' Iglesia, la persecució aumenta la fe dels perseguits, que ja estan disposats á presentarse al tirá y dirli ab energia y sens pò: soch cristiá, soch catòlic, y vuy y desitjo morir per Jesucrist.

Aquesta es avuy la situació, quant se tracta de sortir al carrer á cantar himnes en lloansa de Deu. Las romerías, en particular, exasperan més que cap altre manifestació á nostres enemichs; ab gust, pues, ab orgull veyém, la reacció saludable que s' ha iniciat en nostra Catalunya, fundant per una par centros integralment catòlichs, y organisant per altra, dins d' aqueixos centros, magnificas romerías que son objecte d' admiració y enveja de nostres germans de tot' Espanya.

Avuy y sempre hem de considerar que alló que més odi causa á l' enemich, es lo que més lo perjudica y més nos convé, per tant, á nosaltres. Aixís avuy nostres enemichs tractan d' impedir las manifestacions públicas dels catòlichs? pues senyal que aquèstas nos convenen, y per tant es precís y necessari que s' organisin numerosas, freqüents y piadosas romerías á tots los santuaris de Catalunya.

F. de P. O.

UN LLIBERAL... COM TOTS.

Pues no 'ls dich res del soroll que movia abuy fá vuit dias un grupo d' associats á un centro dels anomenats lliberals. ¡Que sí! ¡Que no!—¡Que ben fet!—¡Que mal fet!—Tals eran las esclamacions que junt ab moltes d' altres creuaben l' aire ab totas direccions y enterbolian ab sas fogosas alenadas l' espayós recinto, caps de tant de sabi..... lliberal.

—¿De qué se las habian?

Aném al cas:

Sens dupte que los meus aymats lectors tenen ja coneixement de la prosperitat que venen adquirint d' un mes ensa los insults y crims de que som passius los catòlichs y activas las llibertats; aquí s' han apedregat als romers, allí s' han assassinat catòlichs, allà s' ha insultat al *Rosari*, acullá... cosas s' han passat acullá que no es permés á la pobre intel·ligència meva de ferhi ni desferhi. Y aquí 'l motiu del desbarajust... de la saragata... pero escoltin un diálech que 'ls semblarà interessant.

—Pero, Sr. Geroni, fassins lo favor d' enternaros de lo que passa.

—Res, tres charlatans que volen sostenir que 'l fet de Figueras va ser una cobardia ¡tira! pues si uns quants cents homes que vencen á uns quans mils, donen proba de cobardia... ¡no sé quinas inteligencias corren!

—¿De modo que vosté considera com un acte heròich lo d' haber maltractat y ¡de quina manera! á uns catòlichs las quals úniques armas eran los rosaris y 'l Sant-Cristó?

—Poch á poch, que vosté diu catòlichs y jo 'm refereixo á carlistas.

—Que al fi y al cap es lo mateix.

—¡Uf! ¡lo mateix! ¿pues per vosté aqueix grupo de personatges que consta que son carlistas anaban reunits ab tan crescut número ab la sola y santa idea de pregar á Maria Santissima?... ¡ba! aqueixos bons catòlichs prou me sembla á mí que 'n duyan alguna altre de cap y... ¡ca! á mí no me la plantan... ¡sap vosté que s' habian proposat?

—No.

—¿No?... pues vosté es molt innocent... molt curt de vista... Aqueixos romers que 'l preocupan avuy tant, ja estich yo segur que s' haurian convertit en altres tans manifestants carlistas!...

—Ara si que la cosa te presas proporcions d' interès, pero ¡ba! la capa al toro y escoltum.

Primerament serà necessari aclarir lo que es un... carlista.

— ¡Es un home! ¡passi! ¡sí senyor, ja ho sabém!

— Sr. Geroni, no s' esbaloti y escoftim que después d' una cosa be l' altre. Un carlista es, pues, un...

— ¡Carca! ¡un llanut! un...

— Partidari del pretendent al trono, pretendent que l' hi ha promés restablir lo catolicisme... pero l' actual govern ¿no está declarat enemich de tot lo que s' assembla á católic? ¿no consta, pues que 'l tenim á mans de la masoneria?... donchs ¿qué te de particular que molts de la romeria fossin declarats carlistas? es que mirat baix aquest punt de vista (que mirat de diferent modo cap romer seria carlista) ¿pot negar ningú que carlista vol dir católic y que católic vol dir carlista?

— ¡Psé!... quasi, quasi que ab aixó té rahó, pero, ¿no es natural y hasta obligatori que quant se tracta de resar se deixi á la política del tot?

— Pero ¿es que cantar lo rosari es donar vivas a Don Carlos?

— Pero es que barreijat ab las cansons...

— No es estrany, Sr. Geroni, que 'm surti ab tals estirabeuchs, cuant me vé tant empapat de las mentidas de certa part de la prempsa...

— ¡Oh, es que no comprench!...

— Pues molt facil de comprender, aqueixos liberals que 's diuhens de pensament, aqueixos enemichs per consegüent de tot lo que s' oposi á la seva idea, aqueixas sectas que instigan al malvat y al tonto contra tota cosa, bona... han fet aquí una de las sevas y ab l' escusa de la manifestació dels altres han fet ells la manifestació y... ¡vaja! s' han manifestat tal com son... pero nosaltres ja 'ls coneixiam... nosaltres los llanuts... los carcas...

— No m' acabo de convense.

— Pues per acabarse no te de fer més que llegir *La Publicidad* y *El Diluvio*...

— L' hi asseguro qu' ho faré...

— Pues yo l' hi asseguro la conversió.

— Y més l' hi asseguro si 's fixa ab que aquests que atropellan católichs dihent que son carlistas, demanan pera tots los espanyols lo dret sagrat, segons ells, consti be, de manifestar públicament las ideas religiosas y políticas.

— ¡Oh! aqueixos desconeixen lo que es llibertat...

— Sí, pues aixís son en la práctica tots los liberals, inclús vosté, que vol atenuar fets tan injustificables, per los vandàlichs, com los de Valencia y Figueras.

Y per avuy, prou 'n tenim; y Deu vulgui que no tinguém que continuar sobre 'l mateix tema.

C. D.

LIBERTAT LLIBERAL!

Per tot arreu llibertat!
Escolteune com ne cridan
Los que ab cort desanimat
A insultar lo més sagrat
Uns ab altres se convidan.

Per complaurer sas pasions
Buscan sols la llibertat
Eixos liberals-sayons
Que per tots quatre cantons

Profanan la veritat.

En lo sigle del progrés
Que avuy l' Espanya atravessa,
Als catòlichs sens dir res
Los insultan pe 'ls carrés
Y 'ls empaytan ab gran presa.

¡Oh gran farsa liberal!
¿Hont es, digueu, la conciencia
Que haveu tingut, fent tan mal,
Propi sols d' irracional
Ab los tropells de Valencia?

Y á Figueras, ¡oh Deu meu!
¿Quins son los que ab malas mans
Insultaren al romeu,
Destrossaren nostra creu
Y apedregaren als Sants?

Ab tot... eixa llibertat
La veyém victorejada
Ab grans crits que n' han marcat...
La mateixa llibertat
Per ells tan vilment tractada.

¿Y aquí está la llibertat
Que ells ne buscan tots los dias:
Insultant sens caritat
Al qui com ells no ha pensat
Y assisteix á romerías?

¿Qui vá á missa, qui al sermó,
Qui 'l Rosari á casa passa;
Qui assisteix ab professó
Aixecant ferma oració
Sent bon católic de rassa?

No cal dirne llibertat
De lo que 's esclavitut:
Lliberals: la llibertat
Que haveu sempre defensat
Sempre fou... lley de l' embut.

D' aquí vé que 'l mon ne diga,
Entenemnos... pró formal:
Que al católic molt fort lliga
Y al liberal ne deslliga,
La llibertat liberal.

M. T. y S.

Maig de 1887.

BIBLIOGRAFIA.

Nostre estimat amich y correligionari don Francisco de P. Capella ha tingut la atenció de regalarnos un exemplar de las sevas *Leyendas y tradiciones*. Coneguts y celebrats son los treballs literaris de dit senyor pero no será demés que diiguém quatre paraulas sobre l' obra que 'ns ocupa.

Las *Leyendas y tradiciones*, ademés de la pura d' ideas que ve marcada en tots los treballs que surten de la pluma del Sr. Capella, infundeixen la fe, l' entusiasme y l' amor patri dels antichs temps dels màrtirs y presentan á la imaginació l' heroisme de tendres doncellas que, despreciant los halagos y prenen valor ab las amenassas dels tirans, preferian mil voltas la mort avans que oféndrer á Deu.

Entre las variadas tradicions del Sr. Capella son dignes de particular menció:—El espectro de Pilatos.—Las leyendas de santa Tecla.—Los cabellos de santa Inés.—Los ojos negros y los ojos azules de santa Lucía.—El Santo Patrono de Cataluña.—El mago de Nicomedia.—La maza de San Benito y El puente del diablo.

Doném al Sr. Capella las gracies per la atenció y recomaném la lectura de dita obra, que 's ven en aquesta Administració al preu de 1'50 pessetas en rústica y á 2 pessetas enquadernada ab bonicas tapas dauradas.

Habém rebut unas quantas fullas de la *Martxa Religiosa á Montserrat* que posá en música lo coneut composer D. Miguel Civil.

Celebrantse en aquest dias la Romería á Montserrat, no cal dir la oportunitat de ditas fullas, que 's venen en aquesta Administració al preu de 5 céntims una.

També hi ha á la venta en aquesta Administració, al preu de 1'50 pessetas, la música y lletra de la poesía de nostre company de Redacció don Joseph Sanromá, que reproduhim en altre part del periódich.

Com en totes las sevas composicions musicals, ha estat en aquésta inspiradissim lo Sr. Civil.

O.

Nostre estimat company de Madrid, *El Siglo Futuro*, publica en son número del dissapte 7 del present, un suelto necrològich donant compte de haber mort repentinament, á la edat de 68 anys, un de sos redactors, lo senyor don Joseph Ramos y Gonzalez, fervorós católic y probat tradicionalista. Tenia á son carrech la Revista política extranjera de dit diari, en qual secció havia dat inequívocas mostras del profond coneixement que tenia de las cosas y de las personas, la extensió de sos estudis, la prodiosa memoria, l' encadenament lògich ab que portaba de front tots los successos, tots los plans y projectes, los resultats que daban, las conseqüencias que tenian en un y altre continent. Al elevar nostras oracions al Cel per lo descans del ànima del Sr. Ramos, nos unímos al dol y al dolor que haurán experimentat sa familia y la redacció de *El Siglo Futuro*.

CRIDORIAS.

El Charlatan de la setmana passada porta una lámina, per cert bastante curiosa, y més curiosa encara la explicació de la mateixa.

Figura aquesta lámina una casa d' almoneda (ó casa ahont se venen tota classe de objectes á pública subasta) y en ella hi ha la Espanya que entre 'ls varios objectes ven la estàtua de la Moralitat.

Los compradors son: lo Compte de la Romera, Elduayen, Romero Robledo, Martinez Campos, Cánovas y la República.

La explicació, que está al peu de la lámina, diu aixís:

«Gran Almoneda.—España:—Aquí está la Moralidad ¿qué dan Vds. por ella?—El Conde de la Romera.—Yo tres cuartos.—Elduayen.—Yo, diez y siete.—Romero Robledo.—Yo, peseta y diez.—Martinez Campos.—Yo, diez mil reales.—Cánovas.—Yo, mil duros.—La República.—Yo, cuanto tengo.»

Y com que la República no te rés, resulta, que no pot donar res, de la Moralitat.

Suposant que la República pogués donar algo, sería lo que, encomanantse á Sant Rap, hague-

ra pogut trobar en los convents, saquejats per sos amichs.

Ademés de aquesta p'anxa, *El Charlatan* n'ha fet encara una de molt més grossa.

Nos explicaré:

Lo que 's compra, 's compra perque no 's té y 's vol tenir. Si 'l Compte de la Romera, Elduayen, Romero Robledo, Martinez Campos, Cánovas y la República, volen comprar la Moralitat, vol dir que no la tenen.

No 'ns ha maravillat que *El Charlatan* no haigi posat als carlistas com a compradors de la estàtua que figura ven la Espanya.

Nosaltres trovém molt conforme que no ho hají fet aixís. Puig los carlistas no han de comprar mai la Moralitat.

Perque ja la tenen.

Los carlistas que, segons los lliberals, ja han mort cinquanta mil vegadas, y ab molts més brios los han vist ressucitar cent mil, donan cada dia grants sustos a questa *canalla*; y tant 'ls ha donat que fer y que pensar, que ja no hi veuen de cap ull ni saben per hont veillugarse.

Hasta ab las eleccions, objecte de las trampas lliberals, terreno de las arbitrarietats y escarni dels drets dels espanyols, los carlistas 'ls han fet veurer la padrina. Perque á pesar de haberse unit tota questa *faramada* de conservadors, fusionistas, reformistas y republicans de *tutti colori*, no han pogut evitar que 'ls carlistas guanyessin las eleccions en molts puestos; y lo que es més particular, en molts llochs que tenian fama de lliberals.

A pesar del esforsos de la *canalla*, han guanyat los carlistas las eleccions, si mal no recordém, en Pamplona, Vitoria, Durango, Estella, Huesca, Ciudad-Real, Valencia, Guipuzcoa y molts altres puestos que are no tenim presents.

A propòsit de lo exposat anteriorment, transcriurém un párrafo de una carta que de la Espluga de Francolí nos envia un estimadíssim correligionari y suscriptor.

Diu aixís:

«Con satisfaccion le participo el nunca esperado triunfo obtenido por los tradicionalistas de esta localidad en las próximas pasadas eleccions municipales verificadas en esta villa; los liberales han sufrido la derrota más completa que se pueda imaginar á pesar de sus esfuerzos satánicos, que no han sido pocos, pues ni siquiera han podido ganar la minoría de concejales. Con este motivo Espluga de Francolí ha manifestado ante la faz de Espanya, que aun conserva la fe que ha heredado de sus católicos padres y que saben defenderla en cuanto sus fuerzas le permitan, sin hacer caso de las fechorias liberales, siempre y cuando se les ordene á ello por quien tiene derecho á hacerlo.»

¿Qué tal?

¿Podrán pahir be los lliberals, devant de datos com lo transcrit?

¿Podrán dir altra volta, que l' partit carlista es mort ó que 'ls carlistas son *quatre sagristants*?

¡Ah farsans! De part dels carlistas tots, do-

naréu espresions á donya *Sinceritat* y afectuosos recados á la senyora *Voluntat Nacional*.

Altra prova de com los ánims dels tradicionalistas aumentan cada dia més.

Escriuhen de Castellvell ab fetxa 1 del present:

«Fa poch que s' ha obert al publich, vencent tota clase de dificultats, lo centre católich titulat «La Intransigencia» qual sol títol indica los sentiments de que están possehits los socis que 'l forman.»

«De las llistas electorals formadas per las últimas eleccions foren excluits sis electors tradicionalistas que, per disposició superior, foren prompte continuats en las mateixas.»

Llegím en una correspondencia de Madrid:

«Los disidentes del posibilismo se reunieron anoche en el teatro de la Zarzuela, acaudillados por el señor Orcasitas, para sentar las bases de su disidencia y para residenciar al señor Castelar, cuya autoridad quedó allí á los piés de los caballos.»

¡Pobre Lloro: com lo posan sos amichs!

¡Tot un Sr. Castelar á las potas dels caballs!

Ya está vist; los lliberals se casan y al endemà se tiran los plats pel cap.

Se tractan, ells mateixos, com se mereixen.

En la llibreria de D. Anton Quintana y Bové, propietari y administrador de aquest Setmanari, acaba de inaugurar-se un magnific taller de enquadernacions, en lo que s' hi treballa desde la més senzilla á la més luxosa.

Las novas y ben montadas màquinas dels millors sistemes, los inteligents oficiais de que 'l Sr. Quintana disposa, los bons treballs que ab lo poch temps que funciona ha presentat y 'l judici que aquéstos han merescut de personas inteligents en aquest art, permeten afirmar que 'l nou taller prosperará gracies sens dupte á la cooperació de no pochs amichs nostres.

Las enquadernacions son sólidas y elegants, y á preus reduïts.

Llegím en un telegrama del dia 9:

«Senado. El Sr. Bosch y Fustigueras denuncia que el único concejal elegido en Gandesa fué condenado por estafa, y que se dice que le nombrarán alcalde.»

¡Bravo, bravo! ¡Olé por los liberales!

Ya pot estar content l' aludit concejal.

Perque dintre de poch temps, després d' alcalde, lo farán gobernador, luego senador, y per últim ministre.

Seguint la costüm lliberal.

Deya dias passats la *Correspondencia Militar* de Madrid:

«En Gerona se prepara para el domingo una manifestacion católica, como protesta de los sucesos ocurridos en Figueras.

No olviden los liberales catalanes nuestro consejo.

Si los carlistas no hacen más que rezar, dejarles ganar el cielo.

Pero si se proposan á más, palo.»

No hi ha que dudtar que qui ha escrit aixó deu ser algun militar de revista.

Los valents no parlan aqueix llenguatje.

BATLLORI PICAFORT.

Nostre estimat amich don Miquel Civil ha posat en música, que 's cantará en la pròxima Romeria á Montserrat la següent poesia escrita per un Redactor d' aquest Setmanari, don Joseph Sanromá y Ripoll, y que va publicarse en lo número 175, corresponent al dia 4 de Febrer del present any.

¡Gloria á Sardá y Salvany!

Dinou segles ja fa que ab crua guerra
Estremeixen los àmbits de la terra
Los esforços del mal contra del be;
En tants segles la Esglesia es combatuda,
Y sufrint ab valor, mes no ve nsuda,
Mes hermosa y brillant mostra llur fé.
Dels tirans ja l'objecte es de la forsa
Per lograr que humillada son coll torsa,
Aturdida devant de rius de sanch;
Més triuña y ab cara descoberta,
Als soldats del Etern los crida i alerta!
Quant l' error se n' aixeca del vil fanch.
Si Lusbel te satélits, que, ab feresa,
De la Esglesia i traïdors! volen fer presa
Y rebatrer sa gloria y son poder,
No l' hi faltarán, no, a la Esglesia santa
Braus atletes que enfront de furia tanta
Destruirán los estols de Lucifer.

Dès d' antigues legions d' arriàniisme
Fins al bort y modern lliberalisme
Braus atletes l' error han abatut;
Pro la gloria més gran y més preclara
Ha vingut en los temps que corrèm are
Per un heroe, modelo de virtut.
Per un heroe, que, en mitj del gran incendi
Del error, es cobert de vilipendi
Per catòlichs que sols de nom ho son;
Per catòlichs que sentho á la moderna,
Sols son Deu es la ley del que governa;
Sa esperansa, las honoras de aquest mon.
La victoria ha vingut, la gran batalla
Presentada per lliberal canalla,
Desastrosa ha sigut pera son dany;
Ja ha vingut per l' error lo cataclisme,
Lo valent defensor del Integrisme,
Es l' atleta gloriós Sardá y Salvany.
A ell se deu que la bordisena ortiga
Separada ne quedí de la espiga
En lo camp de la Esglesia del Etern;
Y al que de lliberal lo nom se doni
Dirérem fermes que es satélit del dimoni,
Que son Deu y sa Patria n' es l' infern.

Gloria eterna y llahor al Integrisme;
De profundis al vil lliberalisme
Cantarem ab gaubansa y etern plany;
Gloria eterna al Atleta sia dada
Que ha vensut l' enemic d' una vegada.
Gloria, gloria al doctor Sardá y Salvany.

CORRESPONDENCIA DE LA REDACCIÓ.

J. B.—Mil gracies per las noticias y per las frases de verdader afecte.

M. C.—Lo seu bonquet treball *La Esclavitud* se separa de la indole de nostre periódich.

UN DESTERRAT.—Lo censor de la *Conversa* de vosté ha posat al peu de la mateixa V.º M.º.

E. B.—La seva poesia *Quant serà l' dia?* serveix, y entra en llista.

C. D.—Bé l' article d' avuy y bé la poesia. L' article anterior no era oportú.

M. T. y S.—Conformes y gracies per las noticias.

K. Arli. Nás.—Llegirém son article, y si pot ser se publicara.

J. T.—Llegeixi lo que dihem á l' anterior, respecte 'ls dos articles de vosté.

H. M.—Tingui paciencia, y veurá publicada la poesia.

VELLUGUINS.—Lo género que vosté envia no té entrada en nostre periódich. Las condicions literaries deixan també bastant que desitjar.

Respecte á lo que 'ns proposa, si no té relació ab la política, será difícil que 'ns convinga.

UN LLANUT DE VALLS.—Lo de las eleccions no convenia publicarlo. Los treballs los mirarém un altre dia.

UN AYGUADER.—Lo redactor que examina las poesias ha calificat de bona la seva, lo qual vol dir que procurarém publicarla.

ESQUIROL.—Igual que hem dit á l' anterior dihem á vosté.

ESPIRIDION.—Res de poesías castellanas.

B. H.—La seva poesia no pot publicarse.

LLUNÁTICH.—Lo seu treball no pot anar ni ab rodas. Aquesta es la vritat.

M. G.—Rebutis treballs. Conformes.

Imp. de Bertrán y Altés, Pelay, 6, baixos.